

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

SICA
Espanya, 2023
Direcció: Carla Subirana
Guió: Carla Subirana
Intèrprets: Thais García,
Núria Prims, Marco Antonio
Florido, María Villaverde
Durada: 91 min
Gènere: drama
Idioma: gallec
Data d'estrena: 19/05/2023

Un cos al mar

Com a *Suro*, de Mikel Gurrea, *Sica*, el debut al llargmetratge de ficció de Carla Subirana (*Nedar*), comparteix pulsions, com el fet de captar amb mirada antropològica i projectar-la amb un afany de realisme documentalista la vida d'una comunitat que viu de la natura i amb un estret contacte amb ella. La diferència és que temàticament, *Suro* tractava sobre una parella que vol complir el somni modern d'anar-se'n a viure a la muntanya i això provocarà conseqüències nefastes, com ara una crisi sentimental i un distanciament emocional que farà emergir masculinitats tòxiques. A *Sica*, és tot el contrari, tracta sobre una mare i una filla arrelades a un poble mariner gallec on precisament un sotrac en l'àmbit familiar força a restablir la reconciliació materno-filial i intergeneracional després de l'allunyament absolut de la presència masculina. *Sica*, que és el nom de la jove protagonista (diminutiu de Nausica, «la que crema vaixells» a *L'Odisea*), és la filla d'un patró de barco que no es conforma que el grup de rescat marítim que li digui que deixin de buscar el cos del seu pare. Amb aquest tràgic succés, malauradament tan habitual a la Costa da Morte (una gran sepultura oberta on es tenen registrats més de sis-cents naufragis), arrenca el relat que narra el procés de dol que mare (Núria Prims) i filla (Thais García) emprenen. La progenitora, forçada per una situació econòmica precària i cansada de batallar contra una burocràcia inhumana (no s'ha trobat el cos que s'ha endut el mar), es planteja si seria millor tornar a la seva Barcelona natal per donar, qui sap, si un futur millor a la seva filla. Sica, obsessionada en què la mar (sí, en femení) li torni el pare, estableix una connexió amb el més enllà, sigui a través de les ones de la ràdio freqüència, col·leccionant petxines que troba a la sorra (qui no ha escoltat mai la remor del mar en elles?) o invocant les ànimes en pena que sorgeixen de la Furna das Grallas (un enorme forat geogràfic a tocar la costa on les onades s'estavellen contra les roques i provoquen un so fantasmagòric). A

partir d'aquí emprenen un viatge per retrobar-se i un de maduresa, sobretot de l'adolescent, que és qui en un bon principi estableix un vincle molt directe amb la mare natura. Una trigarà més que l'altra en aquest procés i caldrà una tempesta perquè els vius continuïn endavant i els morts descansin en pau.

Si una cosa queda clara d'aquest film és que ens trobem en un univers femení, on els mariners són figures llunyanes i allunyades (uns pescant i altres, com l'únic supervivent de l'accident no vol establir cap mena de contacte emocional amb les protagonistes), marcat per aquesta doble figura materna: per una banda, una mare protectora i, per l'altra, aquesta mar violenta i imprevisible, on s'ajunten els corrents de l'Atlàntic i el Cantàbric, una força tel·lúrica impregnada de poètica i fantasmagoria; i també tan fotogràfica, a través de la mirada de Subirana. Vídues, filles soles i "percebeiras" que, també com els homes, es juguen la vida per viure del que els ofereix la mar, font de vida i de mort.

Resulta interessant per aquells qui sobretot som de ciutat, com la mateixa directora catalana, recordar que la humanitat està íntimament lligada a la natura i que d'alguna forma o altra haurem de recuperar aquella connexió primigènica amb l'arrel. I més ara, que sembla que la mare natura ens està demanant auxili davant aquest canvi climàtic que no és canvi, ja és una crisi climàtica, com ha manifestat la mateixa Carla Subirana en alguna entrevista.

Jordi Camps
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona